

Зародження та формування стабільних економічних зв'язків між державами й суб'єктами господарювання різних країн, інтернаціоналізація господарських зв'язків – це об'єктивна тенденція розвитку продуктивних сил, обумовлена міжнародним поділом праці, неможливістю будь-якої національної економіки забезпечити виробничі та інші потреби кожної окремої країни лише за рахунок її власних ресурсів, сил і чинників. Тенденція до утворення світового господарства, інтернаціоналізації економіки поступово охоплює всі країни незалежно від рівня їх розвитку, а загальною необхідною та достатньою передумовою здійснення цих процесів стає перехід до індустріальної стадії розвитку виробничих сил, перехід до великого масштабного виробництва, якому стають тісними та вузькими національні кордони.

Переплетіння міжнародних господарських зв'язків неминуче зумовлює і взаємопроникнення господарських структур.

Сьогодні можна говорити про світове господарство як глобальну господарську систему, що ґрунтується на національному, міжнародному і наднаціональному світогосподарському поділі праці, інтернаціоналізації та інтеграції виробництва й обігу, що функціонує на принципах ринкової економіки.

Інтернаціоналізація набуває нового ступеня розвитку, посилюється взаємопов'язаність національних господарств на базі міжнародної спеціалізації, взаємопроникнення капіталів, формуються міжнародні галузеві та територіальні структури господарства.

Таким чином, можна зробити висновок про дію закону інтернаціоналізації виробництва, його різну інтенсивність будь-яких країнах світу. Для того, щоб закон діяв активніше у світовому господарстві, необхідно створити належні умови для його реалізації.

Сучасні тенденції у розвитку світового менеджменту значною мірою пов'язані з розвитком і поглибленням взаємозв'язків і взаємозалежностей між країнами, із посиленням міжнародного характеру господарської діяльності.

Поступове включення України до процесів глобалізації світової економіки й її становлення як незалежного суб'єкта міжнародної економічної діяльності дедалі більше підпадає під вплив зовнішніх економічних чинників, який притаманний усім елементам економічної взаємозалежності країн.

За сучасних умов саме інноваційна модель розвитку лежить у площині національних інтересів України. Успіх зовнішньоекономічної діяльності в інноваційній сфері значною мірою залежить від ефективного вибору її форми. Для України це питання є одним з головних, оскільки зростання

частки високотехнологічної продукції в загальному обсязі експорту неможливе без створення нових і посилення ролі діючих інноваційних структур.

Держава повинна підтримувати інноваційну діяльність прямим регулюванням або за допомогою заходів економічного характеру (податкового впливу, пільгового кредитування тощо).

Інтернаціоналізація виробництва сприяє підвищенню його ефективності, прискореному розвитку науки і техніки, зростанню життєвого рівня населення, що має велике значення за умов кризового стану економіки України (*Гринюк Н. Деякі аспекти інноваційного розвитку України в умовах інтеграції // Проблеми науки. – 2011. – № 10. – С. 5–6.*)